

Ilmari

Sadunomainen tarina
mielikuvituksen sipeilijöille

© Bastian Fähnrich

Elipä kerran Suomenmaassa erään pohjoisen merikaupungin seudulla lintu, joka lensi lähes tauotta ilmojen halki korkealla maaperän ja vesistöjen yläpuolella. Ei kukaan muu lintu luomakunnassa pystynyt ylittämään hänen lentoaikaansa, ja ainoastaan kurjen siivet kantoivat kutakuinkin samoihin jumalallisiin korkeuksiin. Lintumaailmassa häntä kutsuttiin muun muassa Ilmariksi, taivaan ikuiseksi asukkaaksi. Hänen höyhenpukunsa väri olikin taivaallisen valkea. Niin kuin laulujoutsenen, tuo uljas Jumalanpojan ilmestys maan päällä. Moni lintuharrastaja olisi Ilmarissa ehkä nähnyt pelkästään tervapääskyn komean, melko huomaamattoman valkomuunnoksen. Mutta näin ei kuulemma ollut. Ilmari nimittäin näyttäytyi ihmisten ilmoilla vain ani harvoin. Toisten siivekkäiden seuraan hän ei jostain syystä koskaan ilmaantunut. Ehkä muut lentokelpoiset olennot auringon ja Pohjantähden alla olivat hänelle liian pinnallisia. Tai he eivät vain ymmärtäneet tuon taivaallista. Yksin, ihan omissa oloissaan, hän lensi siis melkein koko ajan korkealla taivaalla, ilman kosketuspintaa maahan tai veteen.

Joskus Ilmari suuntasi kuitenkin tuuli purjemaisesti siipisulissaan kaupungin ilmailualueeltaan saariston ylle Perämereen. Lentomatkinsa päätteeksi hän rantautui sitten raskain sydämin pienelle nimettömälle hiekkasärkälle. Siellä hän lepäili laskuveiden aikana ja jätti santaiseen maapohjaan muutaman kävelyjätkensäkin. Vasta kun nousuvesi huuhteli jo hänen jalkojaan, hän pyrähti taas lentoon. Usein hän soutti sitten voimakkain siivenlyönnein taivaanrantaa kohti ja otti aurinkokylvyn ilmameressä. Kesällä Pohjolan auringon valoallot hyväilivät häntä jopa yötä päivää. Talvella sen sijaan Ilmari risteili levottomasti kaamostaivaalla linnunrataa pitkin ja poikin. Sulkaveneen tavoin hän purjehti kohoavissa ilmavirtauksissa huimiin korkeuksiin, suuren avaruuden ulottuvuuksiin, melkein painottomuuden varaan. Siellä hän havitteli tähtien valovoimaa. Mutta ajan mittaan maan vetovoima oli tietysti jopa Ilmarin kaltaiselle sisukkaalle lentäjälle liian vaativaa. Voimiensa loppuessa hän taitti aina siivet selkensä taakse ja sukelsi pyrstö jäykkänä ilmameren syvyysiin. Vain jotkut erityisen taitavat kalasääsket onnistuivat yleensä tämmöisissä pyrstötähtimäisissä syöksyissä.

Hetki ennen vedenpintaa Ilmari päätti kuitenkin tähtilentonsa, ja lopuksi hän kiiteli yleensä onnellisen näköisenä taas mannermaan suuntaan. Kaupungin sataman edustalla hän laskeutui sitten väsyneenä yhdelle poijulle, joka oli vain hänelle tuttu. Kyseinen poiju kellui meressä jäälauttojen välissä niin kuin ankkurissa oleva alus. Sen maston päällä oli hyvä levähdyspaikka. Kun pakkaneen paukkui oikein kunnolla, hänen oli pakko perustaa poijulaivansa mastokoriin tilapäinen pesä. Ja hyisissä lumipyryissäkin hän viipyi siellä sulka-asu pyylevästi pöyhistyneenä ja silmät tiukasti suljettuina. Silloin Ilmari myös nukahti ja kävi välillä unten mailla höyhensaarilla. Unissaan hän otti tuntumaa västäräkin, räystäspääskyn, ruisrääkän ja kehrääjän soidinmenoihin. Muulloin hän vain tähysteli mastoltaan näköpiirissään olevaa talvista kulmakuntaa siipi maassa ja nokka alapäin. Vasta kun hän sai uudestaan ilmaa siipensä alle, hän oli taas lennokkaammalla tuulella. Ilmari oli ilmeisesti ainoastaan korkealla maan tai veden yläpuolella oikein kotosalla. Melkein koko ajan hän seilaili ilmameressä vapauden lipun alla, muiden lintujen lentolaivueista poiketen, ikään kuin taivaan tuulelle jäänyt hylky.

Ilmari ei todellakaan saanut pitempään aikaan jalansijaa maahan. Hän ei tunnustellut maaperää juuri enempää kuin hiekkasarkkänsä tai poijunsa maston pohjalta. Hän ei ollenkaan tuntenut elämää maan päällä. Se oli hänelle jopa yhtä tuntematonta kuin käenperheelle oma poikanen. Eikä pysyvistä tyyssijasta ollut tietenkään tietoakaan. Jos häneltä olisi korkealentoisissa oloissaan ilma lopullisesti loppunut, jäljellä ei olisi edes ollut kuolinpesää. No, hänen viimeisestä sulkasadostaan olisi sittenkin ehkä ollut joitakin arvokkaita, puhtaanvalkoisia höyheniä tai ainakin lämpöä pitäviä untuvia jaettavana. Mutta maan ja taivaan välillä ei olisi kuitenkaan ollut ketään vastaanottamassa niitä. Ei vanhempia, aviopuolisoa, jälkeläisiä, ystäviä tai lintuyhteisöä. Ilmari ei siis pysynyt kauan maan pinnalla, vaan lensi miltei aina heti levähdyshetkiensä jälkeen uudestaan ilmaan. Ja melko itsepintaisesti hän jäi kokonaan pois toisten siivekkäiden ilmoista ja kaikenlaisista muista linnuille ominaisista maailmallisista ajanvietteistä. Mutta siitä huolimatta hän pääsi siipiväen keskellä pinnalle, sillä niin outo lintu kuin Ilmari herätti ilman muuta paljon huomiota lintumaailmassa, vaikka hän oli monille linnuille oletettavasti myös pelkkää ilmaa.

Kun räyskät huomasivat Ilmarin kaartelevan korkealla taivaalla, he nostivat äkkiä ärjyän äläkän ja rääkyivät hänelle äänekkäästi: ”Häpeäpilkku! Maanpakolainen! Tuulentavoittelija! Auringonpalvoja! Tähtihetkienkärkkyjä! Siipikoettelijä! Pesänsäjättäjä! Munalukko! Tuulentuvanrakentaja! Ilmakuopankaivaja! Pilvissäleijailija! Tyhjänpäälläeläjä!” He eivät onneksi ylettäneet pieksämään häntä siivillään tai nokallaan, vaan loukkasivat häntä mielin määrin ilkein kielellisin ilmauksin. Myös pilkkasiivet pitivät Ilmaria nimensä mukaan pilkkanaan. Kun heidän pahaenteiset kannanotot sattuivat Ilmarin korviin korkealla ilmassa, hänen ihonsa nousi ihan kananlihalle: ”Ilmari lentää kuin päätön kana! Liian hanakkaan lentäjän lento loppuu lyhyeen kuin kanan! Ei hänelle kunnian kukko laula!” Naurulokit sen sijaan vain nauroivat Ilmarille katalasti harakoiden tavoin. Jotkut laulurastaat ja tiltaltit kiinnostuivat naurulokkien remakasta raakunasta ja peräsivät oman kokemuksen perusteella: ”Ilmari on ilmeisesti jo pelkästään ilmasta päissään kuin ankka. Mutta luultavasti se on vain täynnä itseään!”

Kävi jopa niin, että Ilmari joutui myös huuhkajien keskuudessa huonoon huutoon: ”Ilmarilla ei ole kaikki kotona! Kas kumma, se ei ole mistään kotoisin!” Huuhkajien levittämät huhut saivat lintumaailmassa nopeasti siivet, ja aikaa myöten myös peltosirkut, heinätavet, niittykirviset, kattohaikarat, metsähänhet, lehtokertut, kangaskiurut, pensastaskut, korppikotkat, tundrakurmitsat, tunturikihut, vuorihempot, suosirret, lampiviklot, koskikarat, merimetsot, luhtahuitit, rantakurvet, luotokirviset ja karikukot kertoivat toisilleen osaksi todenperäisiä, osaksi kuitenkin täysin tuulesta temmattuja tarinoita Ilmarista.

Eräänä keväänä helmipöllöt saivat vihiä Ilmaria koskevista toteamuksista ja kuulopuheista. He päättivät kutsua lajitoverinsa koolle Syynimaalle neuvonpitoa varten, sillä he tahtoivat selvittää mahdollisimman perinpohjaisesti mitä maata Ilmari oikeastaan oli. Ilmassa oli nimittäin aivan liian paljon kysymyksiä. Täytyihän löytyä paikkansapitäviä vastauksia miksi Ilmari oli lähes jatkuvasti lennossa. Pöllöt etsivät siis perusteita Ilmarin tavattomaan lentokäyttäytymiseen. Ja olihan heidän tiedoissaan monia

vanhoja lintukansan viisauksia, jotka auttoivat oivaltamaan mistä oli kyse. Ensinnäkin he arvelivat, että Ilmari oli pian kuoriuduttuaan saanut potkut jostain ventovieraasta käenpoikasesta, eikä Ilmarin vanhemmat hyväksyneet häntä enää pesälöisen omavaltaisen läsnäolon jälkeen. Toisaalta pöllöt tulivat myös ajatukseen, että Ilmarin koti oli todennäköisesti ollut aikamoinen harakanpesä. Niin, ilmapiiri hänen kotonaan oli ehkä ollut aivan liian kireää vanhempien välisten riitasointuvien kukkotappelujen vuoksi. Siksi Ilmari oli kai jo varhaisessa elämänvaiheessa jäänyt ilman minkäänlaista tukea. Ja jonain päivänä hän oli sitten ilmeisesti ottanut lentävän lähdön ja samalla päättäneet ettei palaa enää ikinä maan kamaralle eikä ilmesty koskaan muiden lintujen näköksille. Mutta loppujen lopuksi nokkelat pöllötkään eivät pystyneet todistamaan mikä tai kuka oli saanut Ilmarin tekemään tällaisen kohtalokkaan päätöksen ja miksi hän viipyi yhä yksin korkealla taivaalla. Löytäkseen todellisen syyn, heidän olisi ehkä pitänyt kysyä häneltä itseltään. Mutta Ilmari pysyi sitkeästi ilmassa, ikään kuin elävänä kysymysmerkkinä, ja näin ollen siivekkäät sanonnat Ilmarista eivät lintumaailmassa laantuneet.

Variksille sen sijaan ei tullut edes kysymykseen keskustella harkitsevasti ja perusteellisesti Ilmarista. He eivät myöskään halunneet leikata siivet lintumaailmaan levittyneiltä huhuilta, vaan pyrkivät tyypistämään Ilmarilta siivet ja höyhentämään hänet. He järjestivät kuitenkin heimolaistensa kanssa niin kutsutut varisten käräjät. Käräjät pidettiin Lumijoenselän takana Mustaniemellä, ja läsnä olivat närhet, kottaraiset, naakat, harakat ja korpit. Heidän mielestään Ilmari ylitti miltei kaikki siivekkäitä koskevat perusilmailulait, ja näin hän poikkesi tietysti myös lintujen kesken vallitsevasta yleisestä nokkimisjärjestyksestä. Varikset julistivat siis omankäsisulanoikeuteen vedoten tuomion hänelle ja asettivat samalla pidätysmääräyksen. Niin sanotun aapiskukon piti kirjoittaa tuon mustan porukan päätökset puhtaaksi koivukaarnoihin, mutta koska hän oli melkoinen kynätunari ja sai aikaan pelkästään harakanvarpaidenjälkiä, joutuivat lopuksi tikat näyttämään taitojaan. Tikat takoivat sitten kovalla urakalla lähes jokaiseen puuhun Suomenmaassa sekä tuomion että pidätysmääräyksen. Kerran alkukesällä jotkut puukiipijät, mäntysirkut, kuusitiaisat, haapanat, pajulinnut, leppälinnut

sekä pikku- ja isokäpylinnut valittivat yhdessä tikkojen jatkuvasta rummutuksesta, mutta kun palokärki ilmaantui heidän kotipaikoillaan, he äkkiä mykistyivät.

Ja näin ollen Ilmarin tuomio astui toistaiseksi voimaan ilman että joku olisi puuttunut asiaan. Varisten kärjääisten päätösten mukaan kotkat ja haukat saivat käskyn pistää Ilmari matalaksi tai pitää hänet niin kauan ilmassa kunnes hän kuolisi nälkään tai kohtaisi sellaisen ukonilman, jossa salamoiden tulipyrstöt polttaisivat hänen siipensä höyhenenkeveäksi tuhkaksi. Vaihtoehtoisesti satakielten tehtävänä oli maanitella Ilmari viehättävällä laulullaan maahan. Siellä rautiaiset vangitsisivat hänet ja luovuttaisivat välittömästi ihmisille. Ihmiset pitäisivät hänet varmasti loppuikänsä kultaisessa häkissä papukaijojen ja kanarialintujen ikävänä seuralaisena. Ehkä ihmiset jopa lopettaisivat hänet ja pistäisivät hänen ruumiinsa linnunpelättimenä julkisesti näytölle jollekin pellolle kaupungin laidalla. Kaikkein lievin vaihtoehto Ilmarin kannalta oli tehdä hänestä elinikäinen muuttolintu ja lähettää hänet joka vuosi lapintiiiraparvien mukana Etelämantereele. Muuttomatkoillaan hän saisi luonnollisesti paljon aurinkoa ja

hänen höyhenpukunsa haalistuisi hiljalleen niin, ettei kukaan enää tunnistaisi häntä palatessaan. Ennemmin tai myöhemmin Ilmari kenties jopa kokonaan haihtuisi ilmaan.

Mustaan porukkaan kuuluivat tavalla tai toisella myös punatulkut eli ruotsiksi *domherrer* ja saksaksi *Dompfaffen*. Suomennettuna se tarkoittaa tuomiokirkkoherrat. He olivat varsinkin joulun tienoilla tuttu näky Pohjolan valkeassa kaupungissa, koska he pitivät silloin yleensä hurjat syömingit lintulaudoilla ja ahmivat itselleen ahkerasti niin kutsuttuja totuuden siemeniä. Kauralyhteillä he sen sijaan oleskelivat mahtipontisesti ja seuloisivat itseriittoisesti jyvät akanoista. Tuomiokirkkoherrat toivoivatkin Ilmarin kiivaasti kiirastuuliin, sillä hän vaaransi taivaallisilla lentotaidoillaan heidän ylellistä elämää maan päällä. He eivät siis pitäneet Ilmarista lainkaan ja saarnasivat lintukansalle joskus tuomiokirkon puistossa, toisinaan myös Papinjärven lähellä antaumuksellisesti: ”Ilmari leijailee koko ajan vain hurjissa korkeuksissa ilmassa! Ikään kuin Luojan käsistä karannut leija! Ja se luulee itseään kai valtavaksi lentoneroksi. Yksinkertainen siimaeliö se kuitenkin vain on! Niin, jonain päivänä senkin elämänlanka katkeaa lopullisesti, ja sitten on

vasta piru irti!” Jos Ilmari olisi päätynyt punatulkkujen tai niiden apurien eli teerien, metsojen ja riekkojen kynsiin, hän olisi taatusti saanut siipeensä ja hänen elämästään olisi vähitellen tullut maanpäällistä helvettä.

Mutta eliväthän lintujen keskuudessa myös taivaanvuohet, niin sanotut uskonlinnut. Ristisorsat sen sijaan olivat silloin jo harvinaisuuksia lintumaailmassa ja siksi kai erityisen tarkasti silmälläpidettäviä. Taivaanvuohet ja ristisorsat eivät olleet juuri samaa mieltä punatulkkujen kanssa Ilmarin luonteesta. Siitä huolimatta he näkivät Ilmarin olemuksessa jotain arveluttavaa: ”On se Ilmari melko kovaluontoinen, ulkokultainen siipiolio. Epäilemme että hän on loisteliaista lentosuorituksista huolimatta vielä munankuoreensa sulkeutunut lintu.” He kysyivät kokoontuneelta lintuseurakunnalta kuitenkin aina myös toiveikkaasti: ”Mutta eikö syki jopa kovan kuoren alla lähes aina lämmin sydän? Muistakaa, että jo munalla on kultainen sydän!” Siksi kai taivaanvuohet ja ristisorsat eivät hyväksyneet varisten langettamaa tuomiota Ilmarille. Mutta heistä ei valitettavasti ollut varteenotettavaa vastarintaa mustalle porukalle ja

heidän seuraajille. Niin kuin vesilinnut eli allit, sotkat, telkät, uikat, kaakkurit, uivelit ja haahkat he eivät uskaltaneet tunnustaa väriään, vaan käänsivät pänsä aina pois ja kätkivät nokkansa pelokkaasti höyheniin kun petolinnut eli kotkat ja haukat olivat ilmassa.

Tuhansien järvien maassa oli kuitenkin yksi ainoa lintu, jota lintumaailman vallanpitäjät eivät voineet sorsia. Hän ei myöskään kyyristynyt Ilmarin tuomion täytäntöönpanevien siivekkäiden edessä. Ilmari oli nimittäin aika lähellä hänen sydäntään, vaikka hän vietti todellisuudessa elämäänsä tavattoman kaukana hänestä korkealla taivaalla. Kyseinen lintu oli varpunen, joka asui Sorsasaarella eräässä hylätyssä venevajassa. Hänet tunnettiin Maaritina, ja hänellä oli nimensä mukaan jalat melko tukevasti maassa. Siitä huolimatta oli Maarit siipensä myötä rakastunut Ilmariin. Hän olikin pitänyt häntä jo kauan silmissään. Hän osasi Ilmarin lentoreitin korkealla taivaalla läpikotaisin ja tiesi jopa, että hän laskeutui ajoittain myös maahan lepäämään. Tähän mennessä Maarit ei kuitenkaan ollut ottanut yhteyttä Ilmariin, sillä hän ei uskonut, että hänen rakkautensa olisi

saanut vastakaikua. Mutta nyt, kun pahanilmanlinnut liitelivät jo pilvin pimein taivaalla ja uhkasivat Ilmarin olemassaoloa, hän ei voinut enää katsoa toimeettomasti. Päätäväisesti Maarit lensi erään lennätinpylvään latvaan ja viestitti peukaloisen tai hippiäisen äänenvoimakkuudella Ilmarille oman kosintalaulunsa. Laulu ei kuitenkaan tehonnut, vaikka se tuli Maaritin sydämen pohjasta, sillä heti kuullessaan satakielten hurmaavia veisuja Ilmari oli jo aavistanut, että jotain pahaa oli suunnitteilla häntä vastaan.

Aikaa myöten Maarit ymmärsi, ettei laulamissa ollut enää järkeä. Lyhyen harkinnan jälkeen hän kävi sitten vanhan kirjekyyhkyn luona, joka piti kaupungin postitoimiston varastossa majaan ja vietti siellä ansioituneesti eläkepäiviään. Maarit pyysi häntä lentämään pikaisesti varisten luokse ja anomaan heiltä armoa, sillä ainoastaan varikset voisivat suoda rauhan Ilmarille. Kirjekyyhky kuunteli tarkasti, mitä Maaritilla oli kerrottavaa. Hän tuli hyvin mietteliääksi, huokaisi välillä syvästi ja olikin vähällä kieltäytyä, mutta lopuksi hän suostui ja kohosi lentoon etelään, Haukkasuon suuntaan. Kirjekyyhky ei kuitenkaan

koskaan palannut matkaltaan, vaan eräänä helteisenä kesäpäivänä varisten lähettämä kuriiri, eräs kuukkeli, ilmestyi Sorsasaarelle ja pudotti maahan pienen korpinmustan arkun. Kun Maarit avasi arkun, hän löysi sieltä verisen pulununtuvan ja hopealusikan, johon ilmeisesti joku tikka oli kaivertanut Ilmarin tuomion. Oliko kirjekyyhkynen joutunut haukkojen variksenpalaksi? No, kävi miten kävi, sillä ei enää ollut paljon merkitystä. Korpinmusta arkku sisältöineen riitti Maaritille vastaukseksi. Viesti meni joka tapauksessa perille. Ja vaikka Maarit pelkäsi nyt paitsi Ilmarin myös oman henkensä puolesta, hän ei antanut periksi. Oli vain pantava taivaat ja maat liikkeelle.

Jo seuraavassa hengenvedossa Maarit lensi niin nopeasti kuin varpusen siivet kantoivat Lapin linnuntietä pitkin pohjoiseen. Kun hän oli ylittänyt Lintumaansuon, hän suuntasi koilliseen, Hanhiperään. Muutama siivenlyönti vielä, ja sitten hän laskeutui lopen uupuneena maahan niin sanotun Kirjolohenjoen varrella. Jos oli onnea, niin tavallinen ilman taivaltaja voisi tavata siellä erittäin harvinaisen kuningaskalastajan. Kuningaskalastajaa

arvostettiin lintumaailmassa ei suinkaan hallitsijana, vaan jalomielisenä neuvojana ja avuliaana tuenantajana. Hän oli myös lahjakas kalastaja, joka opetti taitojaan niille linnuille jotka sitä toivoivat. Ja Maaritilla oli onnea, sillä kuningaskalastaja istui parhaillaan pesäkolonsa lähellä lehvistössä rauhallisesti virtaavan veden yläpuolella ja katseli löytyisikö joesta kalansaalista. Maarit tervehti häntä ja kysyi viipymättä voisiko kuningaskalastaja olla apuna Ilmaria koskevassa asiassa. Kuningaskalastaja hymyili salaperäisesti ja ilmoitti, että hän pystyy ehkä auttamaan, mikäli Maarit ratkaisisi hänelle esitetyn arvoituksen. Maarit vastasi, että hän uhraisi jopa oman sydänverensä pelastaakseen Ilmarin.

Ja sitten kuningaskalastaja kysyi: ”Kuka on luomakuntamme kuuluisin kuningaskalastaja, vaikka hän ei olekaan samaa lihaa ja verta minun tai muiden lintujen kanssa?” Hän lisäsi vielä: ”Älä kerro minulle kuitenkaan hänen oikeaa nimeään, vaan ehdota ketkä siivekkäät voisivat ainakin nimensä perusteella olla hänen sukulaisiaan!” Maarit mietti jonkin verran ja vastasi sitten: ”Silkkiuikko, työhtiäinen, riikinkukko.”

Kuningaskalastaja nyökkäsi, vihelsi pari kertaa, ja yhtäkkiä ilmestyi paikalle värikäs joukko lintuja: punarinta, harmaasieppo, viherpeippo, keltahemppo, sinitiainen, valkoviklo ja mustarastas. Maarit näki taivaan jo aukeavan ja synkät pilvet Ilmarin ja hänen elämästään väistyvän, sillä samalla kuningaskalastaja antoi myös ymmärtää, että kirjavat linnut voisivat Maaritin kanssa lentää sateenkaari-muodostelmassa taivaalla ja osoittaa Ilmarille tien turvaan maahan. Ja mitä uskomattomampaa, sateenkaari-muodostelman yhdessä päässä Ilmari olisi löytänyt oman kultansa.

Ennen kuin ryhmä lähti lentoon, kuningaskalastaja toivotti kaikille kalaonnea hyvästiksi, mutta Maaritille hän sanoi: ”Maarit, olet toivottomasti rakastunut Ilmariin ja uskot vahvasti, että saat hänet vielä puoleesi. Tapahtukoon kuitenkin mitä tahansa, älä ole koskaan huolissasi.” Kuningaskalastajan sanat siivittivät Maaritin, ja koko kesän ajan kirjavat linnut olivatkin sitten yhdessä hänen kanssaan liikkeellä ilmassa. Silloin tällöin he kohtasivat mustan porukan edustajat, mutta vierä vieressä värikkäät siivekkäät

panivat hyvin vastaan. Ilmarin suhteen ei kuitenkaan tapahtunut mitään. Hän ei ilmeisesti luottanut kehenkään, vaan nousi silmäkantamattomiin korkeuksiin kun lentokelit sallivat. Syksyllä sateenkaarimuodostelma hajosi, sillä kaikki muut paitsi Maarit aikoivat muuttaa talveksi leudommille seuduille etelään.

Maarit ei tietenkään voinut yksin pitää pintaansa ilmassa kohdatessaan kotkia ja haukkoja. Hän palasi epätoivoisesti pesäänsä Sorsasaarelle ja seurasi venevajan katolta huolestuneena Ilmarin liikkeitä korkealla taivaalla. Maarit oli menettänyt uskonsa, että näkisi rakastettunsa vielä elävänä, sillä oli ilmiselvästi vain enää ajan kysymys, milloin Ilmari joutuisi mustan porukan saaliksi. Mutta kaikki tapahtui kuitenkin toisin kuin Maarit osasi odottaa. Eräänä maanantaipäivänä marraskuussa Suomenmaan pahin syysmyrsky kautta aikojen teki tuhoisaa tuloaan. Tuuli saapui idästä ja ilma viileni äkillisesti. Oli jäätävän kylmää, niin kuin muulloin vain sydäntalvella. Ei kukaan lintumaailmassa pystynyt selittämään ilmiömaista myrskysäätä jälkeensä. Se oli ihmeellistä. Ehkä myrsky oli tuomiokirkkoherrojen

mielitty kiirastuuli. Aluksi Ilmari pystyi kuitenkin vastustamaan hyvin tuulenpuuskat. Mutta loppujen lopuksi myrskyn aiheuttama syvä matalapaine oli voimakkaampi. Tuuli muuttui verta hyytäväksi hirmumyrskyksi. Maarit näki, että Ilmari ajautui tuulen riepottelemana yhä enemmän Perämeren ylle, vaikka hänen siipensä piiskasivat viimaista ilmaa kiivaalla tahdilla. Jossain vaiheessa alkoi myös sataa. Satoi vettä ja rakeita. Niin kuin taivas olisi revennyt. Ja sitten Maarit huomasi Ilmarin yhtäkkiä syöksyvän alas. Ilmari putosi maata, vedenpintaa kohti. Viiriäisenmunan kokoinen rae oli iskenyt hänen päähänsä, ja maailma oli mustennut hänen silmissään. Viimeksi Ilmari näki lintuperspektiivistään kaupungin satamanalueen allaan.

Maarit kiirehti yhtä vikkellästi kuin pääsky satamanalueelle, mutta ei löytänyt Ilmariä. Häntä ei näkynyt missään. Ilmari oli kadoksissa, kuin maan tai veden nielemänä. Maarit kurkisti vielä kerran ympärilleen, ja sitten hän näki Ilmarin ruumiin makaavan elottomasti ison purjelaivan maihinnousuportilla. Maarit astui lähemmäksi. Ilmarin höyhenpuku oli läpimärkä ja pörröllään. Maarit levitti

hellästi siipensä hänen ruumiinsa ylle ja tunnusteli leuanaluksellaan varovasti hänen rintakehäänsä. Ilmari ei hengittänyt, ja hänen sydämensä ei lyönyt. Maaritin silmiin tulivat surun kyyneleet. Hän oli kuollut. Ja totta tosiaan, Ilmari oli jo matkalla ikuiselle höyhensaarelle. Hänestä tuntui kuin lentäisi keveäliikkeisesti ja auringon hyväilemänä ilmameren läpi taivaanrantaa kohti. Kun hän saapui taivaanrannalle, hänen korviinsa kantautui ennenkuulumatonta linnunlaulua. Ilmari avasi silmänsä ja huomasi olevansa lintukodossa, tuonen lehdossa. Seuraavassa silmänräpäyksessä hän istui ikivihreän koivun oksalla untuvanpehmeässä pesässä. Niin, lentäminen ei vaadi lintukodossa lainkaan nousuvoimaa, vaan paikasta toiseen pääsee vaivattomasti pelkästään mielikuvituksen siivillä. Ilmari kuvitteli itsensä seisomassa lähteen luona, josta on peräisin elävä vesi ja jossa voi katsoa totuutta suoraan silmiin. Ja hetken päästä hän olikin kasvokkain niin kutsutun feeniksen kanssa. Mutta ennen kuin Ilmari ehti edes miettiä, feeniks jo läiskytti elävää vettä hänen päälleen ja kosketti häntä lyhykäisesti heleällä siipipeilillään.

Maarit ei heti uskonut näkemäänsä. Ilmarin rintakehä nousi yhtäkkiä. Ja laski taas. Ilmari oli sittenkin hengissä. Ei se hirmumyrsky ollutkaan kiirastuulta, vaan Ilmari sai tavallaan tuulikasteen ja uuden elämän. Maarit hyppäsi riemusta ilmaan, ja hänen sydämensä alkoi sykkiä kiivaammin, niin kuin hiljalleen Ilmarinkin. Sitten Ilmari räpytteli silmiään ja katsoi ihmeissään suoraan Maaritia silmiin. Ne loistivat kuin taivaan tähdet, ja hänestä tuntui, että Maaritin vesikirkkaassa katseessa näkyi taivas maan päällä. Ja näin ehkä todella olikin. Seuraavaksi Ilmari halusi kivuta ylös, mutta hänen oikea siipi oli monesta kohdasta murtunut. Se teki kipeää. No, siipirikkoinen lintu Ilmari olikin. Maarit auttoi hänet jaloilleen niin hyvin kuin suinkin pystyi, ja yhdessä he kävelivät sitten askel askeleelta Sorsasaarelle. Kotkat, haukat sekä jotkut muut mustan porukan edustajat tulivat hanhenmarssia perässä. Mutta he eivät onneksi rohjenneet pidättää Ilmariä, sillä hekin alyisivät tai ehkä tiesivät sydämensä sopukoissa, ettei kukaan tipahda noin vain taivaalta maan pinnalle ja selviä vielä hengissä. Heille oli parempi vetää vesiperä tällä kertaa. Ja onhan tietävästi

korppien mustassa höyhenpuvussa melko huomaamaton valkoinen sulka, niin sanottu onnenhöyhen. Ilmari sen sijaan oli onnessaan. Maaritin luona hän oli hyvässä huomassa.

Vanhalla venevajalla Ilmari tervehtyi pikavauhtia. Ja muutenkin aika Maaritin kanssa kului kuin siivillä. Kun Ilmari osasi taas lentää, Maarit näytti hänelle maanpäällistä elämää rakastavaisten tavoin. Lentosuukkoineen hän houkutteli hänet kaupungin torille, jossa ruokki hänet leikkimielisesti auringonkukan siemenillä. Usein he istuivat myös niin kuin kyyhkyläiset Korkeasaaren lyhdyillä ja Ilmari kertoi hänelle liikuttavia tarinoita ilmaperspektiivistä. Seuraavana keväänä Maarit ja Ilmari rengastettiin. Kultasirkut maalasivat silloin taitolentoillaan ilouutisen taivaalle, ja moni lintu antoi tuoreelle avioparille lahjaksi koristehöyheniä. Ainoastaan tuomiokirkkoherrat eivät ilahtuneet Maaritin ja Ilmarin häistä, ja räyskät pitivät vähän meteliä: ”Ilmari pesän ja maatuskan vaimokseen sai! Aika tuskaista tämä rakkaus kai on! Kohta se siipeilijä lentää pois ja jättää tyhjän pesän Maaritille!” Kun Ilmari sen kuuli, hän tuli hyvin surulliseksi, mutta Maarit lohdutti Ilmaria sitten

visertämällä lempeästi hänen korvilleen: ”Ilmari, me kyllä tiedämme että rakkautemme antaa siivet! Ehkä räyskät ja muut riettalinnutkin sen jonain päivänä vielä ymmärtävät.” Myöhemmin sinä vuonna vieraili haikara Ilmarin ja Maaritin luona, ja toinen toisensa jälkeen kuoriutuivat Verna, Suvi ja Viljami. Loppusyksyllä koko lintuperhe muutti niin kutsutulle Ehjäludolle, sillä pesä vanhassa venevajassa alkoi olla jo liian pieni. Kun Vernasta, Suvesta ja Viljamista tuli lentokykyisiä siivekkäitä, he lähtivät kaikki hyvällä tuulella vanhempiensa luota ja perustivat sinne tänne Pohjolaan omat perheensä. Mutta Ilmari ja Maarit asuivat Ehjäludolla oman kurkhirren alla yhdessä elämänsä loppuun asti. Heidän rakkauden pesänsä kesti todellakin kaiken maailman tuulet ja tuiskut. Mutta miten se onnistui on jo ihan toinen juttu. Ken sen haluaa selvittää, täytyy matkustaa itse Ehjäludolle, sillä tämä vehreä saari Perämeressä tunnetaan vielä näinä päivinä eräänä Suomenmaan lintuparatiisina.

